

# ГОТУИМСЯ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦТВА



## „ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

## З М І С Т:

Кріс .....	1
Львів наш! .....	2
Львів .....	5
Тримайся разом..! .....	6
Як наш рій щадив гроші .....	8
Азбука .....	10
Пригоди Козака-Невмираки .....	11
Білка .....	15
Пишу листа... ..	16
З новацького світу .....	16



## НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” НАДІСЛАЛИ СВОЇ ПОЖЕРТВИ:

Табір Новачок Дітройт \$6.00; Гурток Юначок „Лисиці” — Сиракюзи: Рома Рубич \$1.00, Маруся Бішко 1.00, Ліда Величко 1.00, Мирося Павлів 0.50, Марта Кузьма 0.40. **Разом \$3.90.** Гурток Юначок „Євшан Зілля” — Сиракюзи: Ірина Гриб \$0.50, Марта Бачинська 0.25, Ліда Бунецька 0.60, Люба Мазурик 0.50, Ганя Возняк 0.30, Маруся Проскуренко 0.30, Дзвінка Кузьма 0.35, Оксана Боцонь 0.25, Марія Равлінко 0.90. **Разом \$3.95.** Рій Новачок „Червоні Маки” Сиракюзи: Дануся Гапій \$1.00, Ірка Купровська 0.50, Надя Пилипишин 0.25, Оксана Кравс 0.25. **Разом \$2.50.** Яворський — Ньюарк \$2.00;

Д-р Н. Скаб — Гамилтон — Канада \$2.00; Володимир Шембель — Рій Самітників „Зайчики” \$0.50; Хом'як — Гамилтон — Канада \$0.15; Бойчук — Дітройт \$1.00; Парфанович — Боффало \$3.00; Орест Зубаль — Лорейн \$0.50; Гринишин — Ст. Пол \$0.50; 36. листа ч. 540 В. Івасишин — Торонто \$0.50; 36. листа ч. 558 Шкільник — Торонто — \$0.50, Салашок — Торонто \$0.50, Марта і Юрій Ріплянський \$0.50; Янішевська — Торонто \$3.00; Юрій Копач — Торонто \$0.50; Я. Клісяк — Пассейк \$1.00; Микола Червінський — Гартфорд — \$1.00; Роман Оробко — Вінніпег \$2.00.

# ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 9 (49)

Листопад

1958

Л. Храплива

## КРІС

Як у дні Листопадові  
Гнались бурі понад Львів,  
Дали кріса Василькові,  
Щоб без діла не сидів!

З крісом йшов крізь стріли,  
(крики,  
І дороги не змилів,  
Хоч той кріс такий великий,  
А Василь такий малий.

І стріляв у битві дикій,  
Щоб злякався ворог злий,  
Хоч той кріс такий великий,  
А Василь такий малий.

А як ніч прийшла осіня,  
Вітер жовте листя ніс,  
Впав Василько на каміння,  
Біля нього вірний кріс.

Як навала наступала  
Ворогів страшних, лихих,  
На камінні щось лежало;  
Глянув вітер і затих...

Глянув вітер і полинув,  
Вітку світові поніс,  
Що мала львівська дитина,  
А такий великий кріс...



# ЛЬВІВ НАШ!

Написав Братчик Тарас Когут

Коли Дмитро Вітовський перейняв команду над українськими військовими відділами, що таємно були зорганізовані в австрійських закладах у Львові, вислав він до більших міст Галичини розвідників-кур'єрів, щоб вони передали українським старшинам та рядовикам, які також служили в австрійських відділах, наказ ставитися до бою за Львів. Бо в самому Львові було тільки декілька куренів, що були готові до Великого Чину.

Ніччю з 31 жовтня на 1 листопада, Ромко, шістнадцятилітній кур'єр при українському Головному Військовому Штабі, попросився зі своїми товаришами. Добре розумів своє важливе завдання! Нелегко переходити вулиці Львова під час темряви. Поляки та їхній уряд у Львові добре розуміли, що слідом за Львовом, вся Галичина стане свободною, вільною, і тому старалися протидіяти українській справі. Польські вояки разом з польським населенням Львова обстрілювали українські стежі, а зловлених кур'єрів катували, щоб добути від них потрібні їм вісті.

Щоб передати штафету з наказом головному командантові українських військових відділів, які перебували у північному Львові, Ромко мусів виконати це завдання якнайскоріше. Українські війська тільки несподівано спроможуться вивісити на ратуші Львова рідний прапор.

Місяць похмуро поглядав на Львів. Ромко йшов швидко, підбігаючи час до часу. Його очі усміхалися... Ось-ось і Львів наш!.. Вже пройшов половину дороги. Ось-ось і вийде з найгіршої частини Львова, де панувала польська вулиця... Польські батяри вирізнялися в розвідчій службі і тому польський уряд радо прийняв їх на службу. Ще тридцять кроків і...

— Поляки! — прошепотів Роман. Лівою рукою стиснув штафету.

Тікати не було куди. Польські вуличники швидко бігли до нього.

— Штафета не сміє попасти в їх руки! — промайнуло в голові Ромка. Швидким рухом штафета найшлася в нього в устах.

— Стій! Руки догори! — крикнули напасники. Роман поволі підняв руки. Рівночасно проковтнув штафету.

— Яцек, обшукай його! — наказав голос одного з вуличників.

Яцек, не знайшовши нічого на Ромкові, покликав на допомогу свого товариша. Оба вони зв'язали Ромкові руки та поштовхами запхали його в якийсь порожній будинок. Там вони кинулися здирати з Ромка одержу.

- Скажи, хто ти, та куди йдеш?
- Називаюся Роман. Іду до вуйка.
- Брешеш! Ти кур'єр Українців!
- Ні! Я іду до вуйка.

Не знайшовши нічого в одежі Ромка, Поляки почали йому грозити.

- Як називаються твої батьки?
- Батьки повмирили. Я сирота.
- Брешеш! — крикнув один з вуличників. — Скажи, що було в штафеті?
- В якій штафеті?
- От, який зухвалий. Ану, всипте йому трохи... може пригадає.

Поляки кинулися на Ромка. Звалили його на землю та ногами почали товкти молоде тіло. Роман тільки стогнав. Як кров залляла тіло юнака, Поляки перестали.

— Твердий Українець! Навіть не плаче! — сміялися польські вуличники.

— Він зараз заплаче і вискаже все! — голосно похвалився один з волюг, виймаючи з кишені гострий кинжал.

Через запухлі очі бачив Ромко, як холодна сталь наближалася до його лица. А в думці пролинуло: Не скажу, хоч би і що!..

Ромко насилу видержував біль. Перед очима стояли його любі батьки... товариші... Українські Січові Стрільці...

Несподівано стріли продерли нічну тишу. Надбігли вулицею люди. Польські волюги, дізнавшись про рух, покинули Ромка та бігом подалися за втікачами.



Ромко пробудився. Коло свого ліжка пізнав знайомі лица.

- Де я? — шепотом запитав.
- В нашій лічниці. Тебе знайшли непритомного...
- Що сталося? — перебив їм Ромко.

— Український прапор на ратуші. Несподіваним ударом ми опанували важливіші будинки. Без проливу крові ми стали панами Львова...

Ромко знову поринув у сон. Весела усмішка не покидала його уст...



☘ ☘ ☘  
1. Листонага



Братник наш розказував про погін,  
що стався 1. листопада 1918. року у Львові.  
Людкові Самеки жини колесу у Львові.  
Славків вуйко посягав наші воювати  
боротися проти ворогів у Львові. Він був  
моєї містки на два роки старший за Арка,  
а Арка найстарший „Коліарок“. Він приї-  
жд наші про це розказувати. Ми вивчали  
в Українській Школі всі вірші про Лис-  
топад.

А колесу мілий наш рій ніде і вжас  
не дасть ворогам забрати українського  
прапора зі Львова!!!



А так будуть  
бороти вміємо!

Хронікар  
Борис

Мирослав Петрів

## Л Ї В І В

Як сонце Києва погасло,  
Як чорні хмари татарви  
Покрили небо наше ясне,  
Дніпра стоптали береги,  
Тоді то зіркою зацвів  
Наш рідний город —

(славний Львів.

Високий Замок. Мла сталава  
Покрила сонні дерева.  
Тут смілий князь з душею лева  
З ім'ям величнім, гордим, Льва,  
Бував, і часто з замку веж  
Беріг безпеки рідних меж.

Напроти Замку храм великий —  
То пишаний, славнозвісний Юр.  
То звідси владний

(скиптр Владики,

Як згас вже княжий  
(блиск пурпур,

Сіяв і нарід наш навчав,  
Щоб віру предків зберігав.

Волоська церква струнковежа,  
Твердиня Львова, храм міщан,

Що у церковних братств  
(мережах

Зібрали наш міщанський стан,  
І не лякались кривд та бід,  
Щоб тільки зберегти свій рід.

О, не журися, рідний Львове!

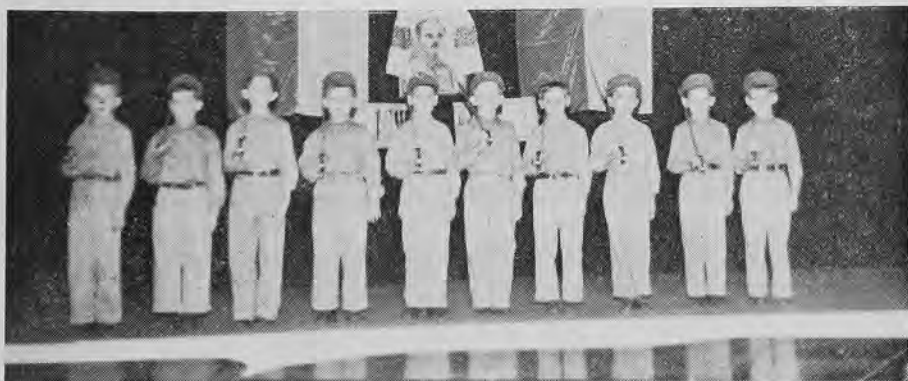
Хоч був покрив тебе туман,  
Та блиснув сонечком обнови  
Палкий, сміливий Маркіян.  
У знов у тіні сивих веж  
Так живо й молодо цвітеш.

О, не журися, рідний Львове,  
Про тебе слава йде лунка,  
Що тут сіяв огнем любови  
Великий, світлий ум Франка.  
І він сіяє ще тепер,

Хоч сам поет давчо помер.

Сміливо блиснув і криваво  
Геройський Листопада зрив,  
Щоб так достойно, величаво  
Над морем українських нив  
Назавжди вже зорею цвів  
Наш рідний город —

(славний Львів.



Маленькі стрільчики-новачки із Бостону, Америка, маршують на Листопадовому Святі перед портретом полковника Дмитра Вітовського, що командував українським військом у Львові в Листопадові Дні, 40 років тому.



Мал. І. Стецьків

## Я ВСЕ ПОВТОРЮЮ — ТРИМАЙСЯ РАЗОМ..!\*)

Смішне воно, дивне, але й гарне. Не знаю, чи хто з Вас був, очевидно ще дуже маленьким, у Відні й чи пам'ятає квітистий город „Тіркеншанцпарк”. У тому то парку є трохи тварин, думаю: лебедів, якихось дуже дивних чужих чапель, диких і теж незвичайних качок на двох-трьох ставках, дві сарни за огорожею тощо. Раз навіть з'явився досить довгий, так званий „вуж Ескуляпа”. А ще є теж дві, але дуже крикливі гуски. Ці птахи проходжуються не раз зовсім безцеремонно по стежках, де чимало людей, дорослих і дітей, чи то ще в візках, знову дівчатка з ляльками в візках, хлопчики на своїх колобіжках і колесах, їздять, бігають, ходять і мусять тих тваринних „прохожих” оминати, бо ці певні, що ніхто їм нічого злого не зробить, не уступаються з дороги. Тільки з собаками, хоч би й на ливовці, не зачіпаються, бо це некультурна твар. Недавно така собака напала лебеда, поскубла йому пір'я й покалічила. Щоправда, ще на весні, в іншому парку, то якісь хлопці-збиточники, ніби для забави, камінням убили двоє ще маленьких лебедят. Пустуни й собаки то небезпечно, бо нерозумне й недобре.

Але не про це. Ось зайшов я гарної днини влітку у той Тіркеншанцпарк та й присів на лавці при широкій бетоновій стежці поміж двома ставками. Цікаво приглядатися, як ті, справді гарні, з барвистим пір'ям чаплі, з чубами на головах, наче в коронах, ступають повагом, поважно, на своїх тоненьких ходильцях і безупину чепуряться на березі ставка. Знову ж по воді плаває качка зі своїми малятами, що здалека виглядає, як фльота кораблів. Чомусь то навкучило качці-мамі на тому ставку та й вибралася з усім своїм потомством (нарахував я їх одинадцятєро) пішки поперек стежки на другий ставок. У таку хвилину, наче на знак поліціанта на гамірній їзді, люди в парку пристають і чекають, аж цей качачий похід переїде. Поволі, повагом, обережно, качка-мама на переді поквакуючи,

\*) Це оповіданнячко написав для всього новацтва сам Основник Пласту д-р Олександр Тисовський. „Готуйсь” за нього Йому дуже щиро дякує!



за нею підбігаючи, поквакуючи, малята перейшли на травник на плоскому березі другого ставка. І люди пішли далі, кому куди була дорога.

Але ж за хвилину чую недалеко від мене сильне квакання качки. Оглядаюся: качка-мама стоїть на березі травника і квакає голосно в сторону першого ставка. А там місце, відки вийшло качаче товариство на бетонову стежку, наче якийсь то місток, при ньому мала гущавина кущів, води не видно. Туди качка звернена стоїть і квакає, наче б кликала. Потім нетерпляче, але не скоро, киваючись і не оглядаючись на людей, вертається назад сама до першого ставка. Кілька осіб пристануло й дивилося цікаво, чому качка так голосно весь час квакає. Перейшла й увійшла в гущавину. Чую тихе поквакування, і за хвилину з гущавини дрібочком вибігає одно мале качатко й за ним качка-мама. Бже не передом, а за малятем іде мама, весь час поквакуючи, наче дорікає за непослух чи не увагу, веде його наперекрест стежки поміж людей, які вже не знають про що йде і не задержуються, веде його до своїх на травник і до води.

Ну скажіть, як же добра качка-мама доглянула, що між громадкою одинадцятіро діточок бракує одного? Як же вона догадалася, де його шукати? Як же вона так по-людськи кликала дитину, шукала, вела, картала? Не смішне, не дивне й не гарне воно? Пи-  
**ДРОТ**



Із пластового фестину в Амстердамі, Америка.

## ЯК НАШ РІЙ ЩАДИВ ГРОШІ НА ЖУРНАЛЬЧИК СВІЙ

Була у нас на сходинах велика нарада, ще до початку місяця листопада. Казала нам сестричка, що хоч „Готуйсь” тепер і з обкладинкою новою, красується, немов новачка в однострою, хоч радіють новачки, що він хороший, та щоб даліше виходив, то на це треба грошей.

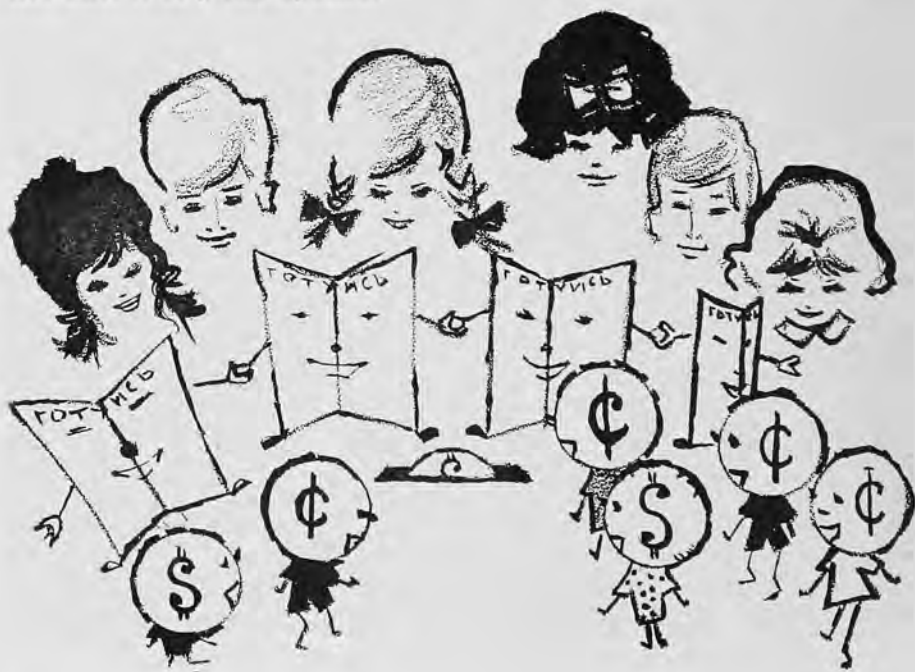
Всі ми важко думали, аж на кінець, Тася із журби погризла олівець.

Аж тоді промовила Оксанка, що вона весь листопад щоранку йтиме в школу, не поїде автобусом! Ще й сказала: „Я дороги, хоч яка вона далека, — не боюся!”

А тоді озвалася ще Ірка, що вона щодня їсть цукорків мірку, що весь листопад не їстиме цукорків (аж пізніше!), бо „Готуйсь” для неї понад все миліший.

Обіцяла ще пискливим голоском Галина, що в кіно не піде в листопаді навіть на хвилину. А Надійка обіцяла хату в кожний день чистенько замітати. І сміття з кімнат виносити усе, доценту, а за це від мами діставатиме п'ять центів.

Ще й цілим росм рішили ми із листя, що з дерев паде у листопаді золотисте, на картониках взірці гарнесенькі ліпити, може дома хто захоче їх у нас купити.





**А так наш рій прикрасить свою стінку в домівці в листопаді. Напишіть до „Готуйсь”, як Ваш Рій прикрасив її!**

Була в нас на сходах нарада, ще перед кінцем місяця листопада. Ми замкнули у домівці двері, хай ніхто не знає, скільки наш рій для „Готуйсь” назбирає.

Грошки числила Марта, аж пріла з натуги, а потім сестричка ще перелічила вдруге. І на пошту ми разом пішли, бо це було немов велике свято! — наші гроші для „Готуйсь” надавати.

Певна, дуже знати ви цікаві, чи росві вийшла збірка ця на славу? Бо, коли спитаєте, скільки зуміли ми зібрати, то відповімо вам тільки: „О, багато!”

А коли „Готуйсь” прийде до вас у хату — то погляньте на обкладинку, з середини на другу сторінку, а хто найбільший даток на „Готуйсь” дав на сторінці всій, то буде напевно **НАШ РІЙ!**

**Л. Х.**

**Чи Ви вже вплатили передплату  
на „ГОТУЙСЬ”  
на 1959-ий рік?**

# АЗБУКА

**А** КОЛИ ПІДУ У ШКОЛУ,  
**Б**УДУ ПИЛЬНО **В**ЧИТИСЬ,  
ЩОБ **Г**ДИНИ НІ ОДНОЇ  
**Б**АВИ НЕ ЛОВИТИ!

**А**ЛЕ **С**ЖИТИ НАМ ЛЮБИШЕ,  
ЯК **В** ТОВАРИШАМИ,  
**К**ІМ РАДО ПОМАГАТИ  
ХОДИТИ **І** З **К**НИЖКАМИ?

**А**ЮБО ВЧИТЕЛЬ ПРО **М**ИНУЛЕ  
**Н**АМ **О**ПОВІДАЄ,  
І ПРО **Р**ІДНУ **С**ТОРОНОНЬКУ  
**Т**АК **У**ЧИТЬ - НАВЧАЄ:

ТУТ **Ф**ОРТЕЦЯ УКРАЇНЬСЬКА  
**Х**ОЧ **Щ**Е І **Ч**УЖИНА,  
**Ш**КОЛЯРЯМ ВСЕ НАЙДОРОЖЧА  
НАША **У**КРАЇНА.

**Щ**Е ПРОЖЕНУТЬ ВОРІЖЕНЬКІВ,  
**Я**К ВИЙДУТЬ У ЛЮДИ -  
ТІДІ ВОЛГО **У**КРАЇНІ  
І СЛАВУ ДОБУДУТЬ!

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

## ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

Довго-довго це тривало, аж врешті валізка перестала холітатися, і стало тихо. Тільки чути було людські голоси та тупотіння ніг. А тоді почулося десь внизу, немов би під валізкою — гірко хлипання. Козак зроду не міг слухати спокійно плачу покривджених, отже вирішив зразу виглянути, що це таке, та хто просить допомоги. Промостив собі отже дорогу в темряві поміж якимись речами та обережно виглянув зі своєї діри. Мусів кілька хвилин привикати до яркого світла у вагоні, а тоді аж помітив у куті за валізкою — ляльку, завбільшки таку, як і він, що плакала вголос, закривши обличчя руками. Козак приступив до неї та став приглядатися. Руки мала вона брунатні, як шоколяда, що її, як бачив, їли Нестор та Ксеня. Волосся мала довге та чорне, а в ньому застромлене велике перо. Вся ж була вдягнена у суконку з тоненької звірячої шкірки, вишивану різнобарвними кораликами.

— Що тобі трапилося? — спитав стиха Козак.

Тоді лялька відкрила обличчя, що було теж шоколядової барви, та відповіла, потягаючи носиком:

— Бліде Лице висіло із поїзду зі своїми батьками, а Бистронога Сарна залишилася цілком сама, зовсім сама у цьому вагоні...

— Яка сарна? — і Козак оглянувся кругом, чи не побачить де якого звірятка.

— Я — Бистронога Сарна! — пояснила йому лялька. — А в мого Блідного Лиця, що називається Джейні — великий білий вігвам... Моє Бліде Лице — дуже добра... — і вона знов заплакала.

Козак почав щось трошки розуміти.

— Це не велике лихо! Коли твоє бліде лице висіло, то й ми висядемо за ним та найдемо його! — І козак взяв брунатну ляльку за руку та повів туди, звідкіля віяв сильний вітер, бо там же мусів бути і якийсь вихід. Ішли, йшли, здавалося — без ніяких перешкод, аж нараз стали на березі якоїсь глибокої пропасти. Стіна її була гладка та блискуча, а дно ледве можна було помітити. Лялька знов скривилася до плачу, але козак миттю скинув свій довгий пояс, взяв один кінець в руку, другий кинув у пропасть. Він саме сягав дна. Тоді казав ляльці спуститися поясом вниз. Вона це зробила дуже зручно. А сам — скочив за нею.

Щасливі, що пощастило їм побороти перешкоду, пішли вже кілька кроків далі, аж тут — знов така ж сама пропасть перед ними. Та тепер вже зразу знали, що їм робити, бо пропасть була



така ж глибока, як і перша, і переправа пішла без труду. Ще кілька кроків — і ще одна пропасть відкрилася перед ними. Козак без надуми закинув пояс і лялька зсунулася по ньому та вже якраз торкалася ногами дна, коли нараз щось несамовито заскреготало, забряжчало. Козак почув, що земля нараз починає

тікати йому з-під ніг та ще лиш мав час всією силою схопити міцніше кінець пояса. Чув, що пояс тягне його кудись вниз і він паде, летить. А далі вже не пам'ятав нічого.

Коли пробудився, лежав на камінній долівці, а над ним клячала лялька.

— Ти дуже налякався? — спитала.

— Ні, Бистронога Сарно, не налякався, бо я з такого роду, що не лякається нічого й ніколи. Та ти краще розкажи мені, щоб я знав, що це таке зі мною скоїлося?

— Я й сама не знаю: ціла залізна стіна пропасти нараз заворушилася — і ти з нею. Я в страху схопила міцніше кінець пояса — і він стягнув тебе сюди. Чи не дуже ти побився?

— Хоч би й побився, то козак і не почує, поки костей йому не зачіпиш! — відповів козак та жваво зірвався на ноги, хоч голова ще ходором йому ходила.

— Хто, хто такий? — цікаво допитувала Сарна.

— Козак, такий, як я! Бо мушиш знати, що я — український козак!

— О, як гарно! А я Індіанка із племені Сьюсів! — защебетала лялька. Та в ту ж мить козак схопив її та відтягнув вбік за руку: просто них надходив хтось у величезних черевиках, та був би простісінько наступив на них.

— Так, тепер ти вже безпечна! — прошепотів він Сарні.

— О, так, з тобою, козаче, я безпечна! — зідхнула Сарна. — Ти відважніший за найкращих наших войовників! Певно маєш вже з шістдесят скальпів...

— Чого такого? — здивувалася козак. Та в цю ж мить хтось нахилився і підняв їх. Якийсь грубий голос промовив:

— Диви, ось таки на долівці на станції стоять дві ляльки! Візьмемо їх та повісимо в нашому літаку. Вони певно принесуть нам щастя. А подорож наша буде нелегка і треба мати справді щастя...

І вмить Сарна з козаком наїшлися у темній та теплій кишеньці легуна.

Коли ж вже впевнилися, що вони безпечні та „їдуть“ далі разом, козак все ж таки запитав:

— Що ти таке казала, що я мав би мати?

— Скальпи! — повторила Сарна. — Кожний войовник має багато скальпів, приторочених до пояса!

— Ну, але що це таке: скальпи?

— Це шкіра з голови вбитих ворогів, разом із волоссям.

— Ой, я б такого ніколи не носив! — аж вигукнув козак.

— Як то, ти не хотів би похвалитися, скільки ворогів ти вбив? А як же інакше можна це пізнати?!

— У нас, Сарно, неважно, скільки хто ворогів убив! У нас важливо, чи добре хто боронив нашу віру святу та землю батьківську, скільки страху поган-

цям нагнав, щоб на наш край не нападали, скільки бідних бранців християнських із лютого ясиру визволив! Оце в нас важливе!

— Ось воно як!?! — здивувалася Сарна. Хотіла ще й далі щось сказати, та ось велика рука летуна всунулася в кишеньку, вийняла їх обоє та положила поміж якісь блискучі коліщатка, шрубки, годинники.

— Тут їх залишимо, а ти бери швидко свій паспорт, і зараз же підемо до ресторану, децо перекусити, а тоді — в дорогу! — казав один грубий голос.

— Добре, добре, ось я вже його маю! — відповів другий.

Тоді летуни пішли, а Сарна почала знов кривитися, ніби до плачу.

— Що тобі? — спитав козак.

— Та куди це вони нас повезуть? Як же я тоді повернуся до мого Блідого Лиця, до Джейні?

— Куди нас повезуть — не знаю, — відповів спокійно козак. Мені навіть треба б, щоб мене відвезли в Україну. Та коли ти далі хочеш шукати свої Джейні, ми можемо поспробувати втекти звідсіля, як втекли були із поїзду.

— Коли ж я тут десь і дверей не бачу! — турбувалася Сарна.

— Нічого, я зараз їх пошукаю! — І козак став по черзі розглядати та обшукувати ті всі незнані, блискучі прилади, що стояли кругом них. Ходив, ходив поміж ними, міркував, шкрябав потилицю. Аж врешті побав

чив над собою щось таке, що дуже нагадувало йому клямку від дверей. Згадав, що таку бачив дома. І як Ксеня натиснула була її, коли йшла у другу кімнату до мами, попросити шкіряну рукавичку йому на сап'янці. І тоді двері самі перед нею відкрилися! Треба, отже, спробувати.

Козак відступив кілька кроків, розбігся, підскочив з розгону та повис обидвома руками на клямці. Клямка подалася трохи вниз, та в ту ж хвилину все навколо них почало гудіти та дрижати, мов у пропасниці. Сарна скрикнула зі страху а козак пустив чимдуж небезпечну клямку. Став бігати, мов навіжений, поміж усім знаряддям літака,

крутив якісь шруби, ручки, переставляв вказівки годинників... Та нічого не помагало; гуркіт ставав все сильніший, а що найгірше, після того, як козак пере-крутив одне колісце, почув, що земля під ним хитається, а далі так ворухиться, що й не міг встояти на ногах. Чіпляючись то одного інструменту, то другого, доповз козак до великої шиби, щоб хоч виглянути, що діється. Глянув і побачив кругом тільки білі, пухнаті хмари та синє небо вгорі. А десь далеко внизу мерехтіли, мов маленькі забавочки Нестора та Ксені — хати, церкви, заводи, ліси... Так, вони справді летіли!

(Продовження буде)



Перевірка вмілости куховарки — поважне діло! Так до нього й беруться новачки з Вінніпегу, Канада, під проводом сестрички Дарці.



# БІЛКА



Мал. І. Душенко

А поглянь лише новаче,  
Як та білка зручно скаче:  
Вгору, вниз то гіллям вбік —  
Тільки скок! — та скок! —  
(та скік!

Ось дивися! Скаче туго  
Дубом-грабом білка друга,  
І несе в лапках своїх  
Дітям на обід горіх.

А вони голодні в хаті:  
Гостре Вушко, Хвіст Пухнатий  
І найменший Гоп з усіх,  
Ждуть чеменько на горіх.

Ой, скачи лиш білко швидко:  
Бриська тут ось-ось не видно! —  
По-новацьки, гарно так  
Білку остеріг новак.

Сестричка Мавка

## ПИШУ ЛИСТА...

Чемна будь, маленька Христю!  
Сядь тихенько, Мурку, збоку;  
Я листа сьогодні пишу  
В світ далекий, світ широкий.

Там, де пальми і дактилі,  
І в північному аж краї —  
Українські діти милі!  
І листів всі дожидають.

Наші сходина опишу,  
І про що я в школі вчуся,  
І що я в рої найвища,  
І підпишуся: „Маруся”.

А в Австралії, в Канаді  
Чи в Німеччині десь може,  
Хтось мій лист відчинить радо,  
На столі його положить.

І читатиме цікаво —  
У далекому десь краї  
Про всі наші гри, забави,  
І які книжки читаю.

І подумає, напевно,  
Що по цілому аж світі



Ми розкидані даремно,  
Бо ж однакові ми діти...

\*\*  
\*

А тоді щодня зі школи  
Майже бігтиму у хату,  
Бо там може вже на столі  
Лист до мене — дождити!

Сестр. Леся

## З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Із недавно минулого

У цьому моєму оповіданні хочу вам описати, як то ми переходили до юнацтва. Думала я, що коли буду писати ще щось, то вже не до „Готуйсь”, а до „Молодого Життя”, ну, але що зробиш, коли не так склалося? А було воно так:

На наших сходинах ми сказа-

ли одна одній, що на Свято Юрія певно перейдемо до юнацтва. Всі ми цим дуже зраділи та стали до того приготуватися. Крім того, що ми виконували все, що треба для переходу, я зраджу Тобі, „Готуйсь”, що я вже мала приготовану і юнацьку краватку. Нарешті надійшов довгоочікуваний день. Ранком встала я весела та бадьора. Прощаючись

із мамою, я стала на струнко та сказала „Скоб!“ Приїхала я на місце від'їзду, та там застала вже своїх товаришок, що були там теж, та такі ж веселі, як і я. Дорогою ми співали та жартували і навіть не звернули уваги на чорного kota, що перебіг нам доругу.

Ми прибули на місце розтабoрення. Після відпочинку мали ми теренову гру і вже, здавалося, наближався час нашого переходу до юначок, що на нього я так гаряче ждала. Аж саме перед загальною збіркою дізналися ми, що ми ще не відповідаємо всім вимогам переходу до юначок. Коли я почувла ці слова, ніби все підо мною запалося, та й тепер, коли подумаю про це, то не знаю, як я стримала сльози. Вся урочистість стала потому вже бліда й нецікава. Вернулася я додому ще новачкою та

ввесь час в автобусі дивилася з жалем на однострій своєї товаришки-юначки. Та, не зважаючи на це, я ще не втратила надії, що й я ще буду носити колись юнацький однострій та що моя краватка не буде навки висіти в шафі!

Новачка **Марійка Бачинська** із роя „Ластівки“, 4. Гнізда Новачок, у Філадельфії, Америка.

### Пластовий Фестин і Ватра в Амстердамі, Н. Й.

Повернули ми з Оселі,  
Всі здорові і веселі...

А було нас, із нашої малої пластової Групи, на таборі в Іст Четгем аж 20 дітей. Це завдячуємо нашому Пластприятові, що придбав для нас грошей та таборування і кожний скористав з підмоги.

Приїхавши додому — ми стали готувитися до Зустрічі — Фестину, щоб там показати Батькам нашу пластову справність, що її набули ми в таборі, а при цьому придбати теж і „пластовий заробіток“ на купно пластових виховних журналів та потрібного устаткування.

І вже в неділю, дня 7 вересня 1958 р. у віддаленому на 10 миль від Амстердаму — Бродалбіні, серед осінньої краси природи, відбувся наш Пластовий Фестин.

Почали ми цю нашу Пластову Зустріч Молебнем в бродалбінській нашій Церковці і закінчили її веселою Ватрою — у лісі на полянці...

На програму зложилися: піднесення прапорів і Пластовий Гимн, змагові гри новацтва (змагуни-переможці запалювали опісля ватру), вільноручні вправи хлопців і дівчат, вежі наших юнаків, пісні та веселі сценки, що дали нам здоровий гумор і сміх.

Крім цього була забава з тан-



А тут новачка **Таня Бульба**, теж із Філадельфії, намалювала те, що описала нам **Марійка Бачинська**.

# ЛИСТОПАД — МІСЯЦЬ ПЛАСТОВОЇ ПРЕСИ! ПОСТАРАЙТЕСЯ, ЩОБ ВАШ РІЙ СКЛАВ НАЙБІЛЬШЕ ГРОШЕЙ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”!

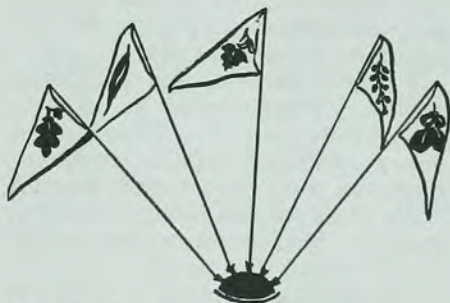
цями для наших Гостей — приятелів нашого Пласту. І батьки, і всі ми, були дуже вдоволені із нашої Зустрічі-Фестину, і лише пісня-молитва: „Ніч вже йде...” пригадала всім, що вже кінець і треба нам вертатися додому.

Вертались ми із надією в серцях, що скоро нам, на зайняттях по роях, мине зима, а там прийде весна, літо і ми знову поїдемо всі на табір — чарівну пластову Оселю...

Братчик Ірко

Про кожну зміну  
Вашої адреси просимо  
повідомити Адміністрацію  
„ГОТУЙСЬ”

## ЗАГАДКА



Мал. Р. Баб'юк

Гніздо Новачок „Молодий гай” принесло всі свої ройові прапорці до домівки та поставило їх разом. А як називаються поодинокі рої в цьому Гнізді — попробуйте відчитати із малюнків, що на прапорцях!



Мал. І. Стецьків

## ЗАГАДКА

Бачите, Новачки та Новаки, що бідний зайчик дуже когось налякався, аж заховався в ямку. Та щоб побачити, хто це такий страшний, треба получить олівцем на рисунку всі крапки так, як вони позначені числами від 1 до 66. А тоді побачите, чи мав зайчик причину боятися?